

Vätten

—◆—
Vi var ute på jakt när det hände.

Det är inte ofta far låter oss jaga. För det mesta ger han sig av helt själv. Han tar bågen och snarorna med sig – ibland spjutet också – och lämnar oss att ta hand om gården.

– Wulf, du tar hand om korna, brukar han säga. Mjölka dem, släpp ut dem på bete och se till att de kommer hem igen. Och Sunia, du ser till svinen och hästen. Jag är tillbaka om några dagar.

Far jagar varg och räv och en gång fällde han en slagbjörn. Men han gör det inte gärna. Ibland ber folket i bygden honom att döda något djur som fått smak för kreaturen. Slagbjörnen var ett sådant djur. Den hade börjat med att ta en kalv när korna var på vall. Sedan hade den fallt flera kvigor och när karlarna i byn försökte jaga bort den rev den Ubbas Martin så svårt att han dog.

Då kom några män till vår gård och bad far att döda björnen. De hade hattarna i händerna, talade mycket vänligt med honom och lovade honom hjälp med åkarna. Men far ville inte ha någon hjälp. Det vill han nästan aldrig. Men han tog spjutet och gick till skogs och fyra dagar senare var björnen död.

Far tog huvudet till äldermannen i byn och han satte

upp det på en påle utanför sin gård så att alla skulle kunna se att faran var över. Sedan kom många människor till oss på gården och ville lämna gåvor till far. Det var säckar med mjöl och tunnor med öl. En kom till och med med en låda saltad fisk från kusten. Men far tackade nej till allt.

— Vi har så vi klarar oss, sa han.

Vi tyckte nog att han kunde ta emot lite i alla fall. Den vintern var skörden inte så bra och rättorna hade kommit in i visthusboden och ätit av maten där.

En av männen som kom för att be far att fälla björnen sa till oss:

— Er far är den bästa jägaren i bygden, det vet alla.

Men han är inte den bästa bonden, tänkte vi.

Vi har frågat far varför han inte jagar ofrare, men då ser han bister ut.

— En bonde har inte tid att jaga, säger han.

Men de andra bönderna i bygden jagar ofrare än far och deras skördar slår inte fel lika ofta som fars. Vi tror att de andra skrotar åt far, när han inte ser. Men de skulle aldrig göra det så att han märkte det. Vi vet inte varför, men nästan alla verkar rädda för honom. Trots att han är en bonde, precis som de, bockar och niger de när de träffar honom. Och de kallar honom för "Herrn" och ser honom inte gärna i ögonen.

När far låter oss jaga är det mest fågel och småvilt han vill att vi far hem. Tjäder och orre, ekorre och hare, blir det för det mesta. Wulf tar hand om snarorna medan Sunia sköter pilbågen. Men vi måste alltid tjata på far för att få komma iväg och för det mesta hjälper det inte hur mycket vi än tjatar.

— Vi är inte jägare, brukar han säga. Vi är bönder. Ni har myck-

et att lära om hur man sköter en gård. Kom ihåg att ni skall ta över efter mig en vacker dag.

Men far är ingen bra lärare när det handlar om åkrar och ängar och boskap. Han gör inte som de andra bönderna: De som har en metod som funnits i deras släkt så länge de kan minnas. De som kan tolka allt som händer i naturen och vet vad deras förfäder gjorde när något gick fel. När vi pratat med dem kan de alltid peka på något på åkern och berätta vad som kommer att hända.

— Se hur sorken har gått här om vintern, kan de säga. Han har gjort många och breda tunnlar i gräset. Då vet vi att det blir en hård vinter och vi gör bäst i att fylla lador och visthusbodarna.

Far skall alltid prova något nytt. Han har alltid en ny idé, alltid en förbättring han vill göra. Och så blir gården full med halvfärdiga projekt som han aldrig avslutar.

Så är det inte när det handlar om jakt. Då vet far precis vad han talar om. Han visar Sunia hur hon skall hålla i bågen, han förklarar för Wulf hur snarorna skall läggas och han har inga funderingar eller märkliga tankar om hur det skulle kunna göras bättre. Han vet redan vad som fungerar och han vill att vi gör precis som han. Då är det roligt att lyssna på far och vi lär oss snabbt.

Ibland låter han oss jaga på riktigt. Det är när han får något mörkt i blicken, när han suckar djupt och säger:

— Det är kanske ändå bra om ni tränar. Vintern kan bli svår igen.

Men han följer aldrig med själv.

Sommaren var förbi sedan några veckor när vi lyckades övertala far att få jaga den här gången. Vintern tycktes ännu långt borta, men lövträden hade redan skrubbat sig blodiga mot höstvindar-